

เรื่องเล่าของฉัน ถ้ามองผ่านก็แค่ผ่านไป ถ้าใส่ใจได้อะไรที่มากกว่า แม้สุดท้ายจะไม่เป็นดังใจก็ตาม

จากวันนั้นที่ฉันเข้าเวรตรวจการ เดินตามตึกเป็นหน้าที่ที่เวรตรวจการต้องทำกันประจำและในวันนั้นเองขณะที่ฉันเข้าไปที่ตึกหลังคลอด ก็มีเด็กผู้หญิง(ดูจากอายุ รูปร่าง หน้าตาดีว่าเด็กก็ได้นะ) แต่เขาเป็นแม่คนแล้วมายื่นร้องให้ที่หน้าเคานเตอร์พยาบาล

คนไข้.....คุณหมอคะหนูกับลูกอยากกลับบ้าน พร้อมน้ำตาและเสียงสะอื้นที่แสนจะเสียงดังเลยทีเดียว รอแฟนหนูก่อนนะหมอ เขากำลังหาเงินอยู่ หนูกลับบ้านนะหมอ

ฉันแค่สงสัยในใจก่อนที่จะซักถามจากพี่พี่ในตึกจึงได้ความว่า case นี้มีปัญหาไม่มีเงินชำระค่าใช้จ่ายค่าคลอด เนื่องจากเป็นต่างชาติ สามีไม่มีบัตร ผู้ป่วยไม่มีบัตร (ไม่จ่ายไม่ได้กลับนโยบายของเรา) แต่เสียงสะอื้นทำให้ฉันอยากคุยกับเขามากกว่านั้นจึงทำให้ฉันเดินไปซักถามที่เตียงและได้ความว่า สามีเป็นรับจ้างได้รายได้รายวัน ส่วนคนไข้ไร้อาชีพฉันคิดต่อแล้วเขาจะไปเอาเงินที่ไหนหละเนี่ย เลยตัดสินใจขอเบอร์โทรศัพท์สามีจากผู้ป่วยเพราะด้วยความอยากรู้เขามีวิธีการจัดหาเงินอย่างไรภายในคืนเดียวซึ่งเราคิดแทนเขาไม่ออก และเมื่อตัดสินใจโทรไปจึงรู้ประวัติเพิ่มว่าเป็นคนรับจ้างประจำของพี่พยาบาลรพ.มะการักษ์โดยรับจ้างตัดอ้อยบ้าง ทำไร่บ้าง ทำตามสั่งต่างๆเพื่อแลกข้าวแลกเงิน และคำถามที่ต้องถามออกไป ลูกจะไปเอาเงินจากไหนภายในคืนนี้บอกหนูที (ที่ต้องเรียกลูกเพราะว่าอายุต่างกับคนไข้หลายรอบเลยทีเดียว) หากู้คนแถวแหล่งพักคิดดอกเบี้ยละ20 (พระเจ้าแล้ว นึกในใจได้เงินมาพามาเปรียบกับลูกออกแล้วเป็นหนี้พอกพูนแค่รายวันก็ไม่พอค่าดอกแล้วลูก) ตัดสินใจวางสายพร้อมบอกไปว่ารอแบบนะลูกจะติดต่อไปใหม่ ความคิดแล่นจะช่วยเขาอย่างไรได้เราก็ไม่ได้รวย ติดต่อช่องทางปกติก่อนเลยคะ งานประกันสุขภาพเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้ฟัง แต่สุดท้ายเข้าใจจะเป็นนโยบายเราไม่สามารถจะช่วยเหลือกับทุกคน พี่นุชก็น่ารักคะรับฟังและเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น และบอกให้ดูจนถึงที่สุดเพราะคนไข้บางรายฉลาดกว่าที่เราคิดอยู่ ถ้าสุดท้ายจำเป็นต้องช่วยจริงจริงก็เข้าระบบคงค้างให้เขากลับบ้านได้ (เราก็ยังติดเรื่องว่าแบบไหนถึงเรียกว่าทางออกที่ดีที่สุดนะ และแบบไหนที่เรียกว่าที่สุด) แต่ทำไงดีทำได้ดี และแล้วระหว่างที่นั่งบ่นนั่งเล่าว่าดอกเงินกู้ขนาดนี้มีแต่เขายังทำไงดีทำไงดีพี่พี่ในตึกฟังเราและแล้วเราได้นางฟ้ามาโปรด พี่แมวนางฟ้าของน้องปุมในเวรวันนั้น บอกว่าพี่จ้างงานเองที่บ้านมีงานกำลังจะหาเงิน จันจะว่าจ้างเขาเท่ากับจำนวนค่าใช้จ่ายให้

ไฉยเข้าทางหนูมากเลยคะ รพได้ตั้ง พี่แมวได้คนงาน คนไข้ได้กลับบ้าน ทุกคนน่าจะhappy สุดสุดจึงทำการเจรจากับการเงินเพื่อชี้แจงให้คนไข้ทำค่างกลับบ้านและจะนำค่าจ้างจากพี่แมวมารับชำระให้ตามข้อตกลง แต่เรื่องไม่ได้จบแค่นี้ นะคะ ตามตามโทรตามสามีมารับภรรยากลับบ้านคะพร้อมบอกความช่วยเหลือที่มีให้ไฉยแต่นานแท้เลยทั้งที่อยู่เส้นหลังรพ.นี้เอง ความจริงปรากฏว่าที่แท้เดินทำมานี่เอง ฝนก็ตก หลังจากเราทำข้อตกลงกันทางวาจา สายตา เราเชื่อว่าลูก happy คงปล่อยให้กลับแบบวิธีเดินตากฝนพระพุทธรูปคงไม่ได้จึงทำการประสานขอใช้รถถีไปส่งและขออาสาไปส่งถึงที่เพื่อดูความเป็นอยู่สักหน่อย และสุดท้ายก็บรรลุนี่หมายทุกอย่างส่งถึงที่ เห็นเพียงบ้านพักคนงานเส้นหลังรพ.ตรงนี้เอง เมื่อเสร็จภารกิจจึงกล่าวลาพุ่มนี้เจอกันนะคะอย่าลืมติดต่อพี่แมวเรื่องงานที่คุยกันไว้นะคะ ลูกพยักหน้าพร้อมยิ้มรับพร้อมกับการจากไปด้วยภาพเด็กน้อยในอ้อมแขนคุณพ่อและคราบน้ำตาที่กลายเป็นรอยยิ้มของคนเป็นแม่ และว่า

ที่สุดเมื่อวันรุ่งขึ้นโทรติดตามผลกับนางฟ้าของปุมคุณลุงไม่มาตามนัดจรัลคิดแบบสบายใจเอ่ยสิ่งที่คิดเวลานั้นออกไปบอก
นางฟ้าของหนูอ้าวนี่เราโดนคนใช้หลอกซะแล้ว55555 (ฉันคิดว่าฉันทำดีที่สุดแล้ว) ทั้งที่ในหัวมีแผนการใช้ชีวิตให้ลุง
ต่ออีกเพียบเลย รู้นายจ้างใหญ่แล้ว หวังจะไปหาข้อมูล จะช่วยหนทางการทำบัตรของลุงเพื่อเรื่องในอนาคตต่อไป
สุดท้ายได้แค่พาลูกกับเมียลุงกลับบ้านเท่านั้นเอง จบละ